

Is de samenleving/maatschappij een samen-leving/maat-schappij of een (samenstelling van) systeem (systemen) dat in de basis al rot is

De laatste tijd zien we, hoe (bij) steeds meer (mensen) PROBLEMEN ontstaan en, zonder al te veel te kijken naar de problemen, HOE we pogingen doen die problemen op te lossen vanuit de gedachte WAAR, door WIE, fouten zijn gemaakt (*wie we als SCHULDIGE kunnen aanwijzen*), WAAR gefraudeerd wordt/kan worden (*en door WIE*) en hoe we die fraude bij voorbaat kunnen indammen of achteraf BESTRAFFEN.

Samen-leving verworden tot ik-leving: opbloeien van systemen

De elementen hierboven, de woorden in kapitalen, geven echter aan dat we hier NIET te maken hebben met de samenleving i.c. de maatschappij (*eerder een ik-leving of ik-schappij*), maar met een SYSTEEM (*eigenlijk: een bolwerk van systemen*). Probleem daarbij is, dat een systeem geen OPLOSSING vormt maar een DOEKJE VOOR HET BLOEDEN vormt en ervan uitgaat dat fraude de standaard is (*wat op zich helemaal niet vreemd is want elk systeem nodig impliciet uit tot fraude om op die wijze meer uit het systeem te kunnen halen OF doordat het systeem dusdanig is opgezet – moeilijk begrijpbaar, foute informatieverzameling, enzovoort – dat dit leidt tot verkeerde basisgegevens en daarmee bestempeld wordt als fraude*).

Voorbeeld: Huurprijzen

Een mooi voorbeeld zijn de HUURPRIJZEN. Door de hele maatschappij is helder dat de huurprijzen dermate hoog zijn, dat grote delen van de maatschappij niet in staat zijn om, op basis van hun inkomen, de exorbitante huurprijzen te voldoen naast het overhouden van voldoende geld om te kunnen LEVEN.

Het SYSTEEM zoekt daarna naar een oplossing en komt met HUURSUBSIDIE: tot een bepaald inkomen en een bepaalde huurprijs kan een huurder aanspraak maken op maatschappelijk geld (*een eigen systeem binnen het complex aan systemen met weer eigen subsystemen m.b.t. inning, verdeling, enzovoort*) om op die wijze toch in een passende huurwoning te kunnen verblijven. Zonder zich daarvan bewust te zijn, maakt het SYSTEEM hierbij een grote fout: de onderkenning zou moeten zijn dat de huurprijzen te hoog zijn en dat DAAR iets aan gedaan moet worden. Echter: aan de hoogte van de huurprijzen kan het systeem niets veranderen en dus komt het met een oplossing die past binnen het systeem.

In deze zou de maatschappij haar verantwoordelijkheid moeten nemen en er zorg voor dragen dat elk lid van die maatschappij kan wonen (*op welke wijze dan ook*) en daarbij, naast de vaste lasten, voldoende geld kan overhouden om te leven.

Bij stammen in Afrika en bij de Amish zien we, dat de samenleving gezamenlijk de bouw van woonruimte op zich neemt zodat een ieder passende en betaalbare woonruimte heeft.

Voorbeeld: Koopwoningen

Vreemd genoeg zien we in de westerse samenleving, dat een stimulatie van het kopen van woonruimte (*KOOPWONING*) ontstaat; de samenleving wordt, door het systeem, gestimuleerd om vooral woningen te kopen, waarbij het probleem optreedt dat diezelfde koopwoningen te duur blijken te zijn om (*bij voorkeur van één salaris*) te kunnen aanschaffen en te blijven bezitten.

Ook hierbij zien we een directe reactie van het SYSTEEM dat zoekt naar mogelijkheden om koopwoningen aantrekkelijker te maken en binnen het bereik van een zo groot mogelijke groep te brengen; er wordt, met behulp van gemeenschapsgelden, RENTEAFTREK en ONDERHOUDSAFTREK (*en mogelijk nog meer aftrekposten*) gecreëerd om het wonen in een koopwoning bereikbaar te maken.

Ook hier maakt het systeem de fout dat het een probleem probeert op te lossen door daar gemeenschapsgeld voor beschikbaar te maken terwijl het werkelijke probleem is gelegen in het feit dat koopwoningen gewoon te duur zijn en daarvoor een oplossing moet worden gevonden (*die niet binnen het bereik van het systeem ligt en dus creëert het systeem iets dat wel binnen haar bereik valt*) en ook hier zien we dat de maatschappij niet haar verantwoordelijkheden neemt en een OPLOSSING zoekt maar het aan het systeem over laat om een regeling (= systeem) op te zetten waardoor het probleem SCHIJNBAAR wordt opgelost maar in werkelijkheid alleen steeds ernstiger vormen aanneemt.

Ook hier zien we bij stammen in Afrika en de Amish dat, door samenwerking en het uitwisselen van (*onbetaalde*) arbeid, de kosten van een woning dusdanig laag worden gehouden dat woningen (*in bezit*) bereikbaar zijn voor een ieder die dat wenst.

Bezit of gebruik

Opmerkelijk binnen het geheel aan koopwoningen is, dat er zelfs een systeem is ontstaan waarbij stukjes Aarde worden 'verkocht' (*door organisaties/gemeentelijke systemen*) om een huis op te bouwen ALSOF de gemeentelijke systemen überhaupt een stuk Aarde in bezit zou (*kunnen*) hebben en gerechtigd is daarvan stukjes te verkopen. Opeens is 'De Aarde' niet meer van ons allemaal om te gebruiken maar doen gemeentelijke systemen eigendomsrechten gelden op het stukje Aarde dat valt binnen de grenzen van de gemeente en 'verkopen' zij die in deeltjes zodat stukjes Aarde opeens 'particulier bezit' zijn geworden (*waarvoor je dan wel jaarlijks veel geld moet betalen om dat 'bezit' in bezit te kunnen blijven houden*).

Op vergelijkbare wijze worden kinderen die geboren worden, per direct ingeschreven in het register (= systeem) van de gemeente waar ze geboren zijn (*het is zelfs strafbaar als ouders te lang wachten met die inschrijving*) en worden ze, vanaf dat moment, slaaf van het systeem van overheid (*doordat ze opeens inwoner/ingezetene van het land, waar ze toevallig geboren zijn, zijn geworden*) en gemeente doordat zij geacht worden gelden/middelen/arbeidskracht beschikbaar te stellen (*bij te dragen*) aan wat 'de gemeenschap/maatschappij/samenleving genoemd wordt maar in werkelijkheid een van de grotere systemen is (*waarbij elke poging je te onttrekken aan die 'verplichting om bij te dragen strafbaar gesteld is*).

Waar de meeste mensen DENKEN in vrijheid te leven blijkt doorgaans dat zij gewoon, als onderdeel van een (*meerdere*) systeem waaruit ze niet kunnen ontsnappen, geknecht zijn en gevangen zitten in systemen.

Voorbeeld: toeslagen affaire

Nog niet zolang geleden zagen we de hele TOESLAGEN AFFAIRE die talloze mensen binnen onze maatschappij in het ongeluk stortte. Leden van onze maatschappij hebben bepaalde behoeften maar die behoeften zijn binnen de grenzen van (*bijvoorbeeld*) hun inkomen niet bereikbaar. In plaats van, vanuit de maatschappij, een oplossing te zoeken zodat alle leden van die maatschappij hun behoefte

kunnen nastreven (*en zo mogelijk verwezenlijken*), laat de maatschappij het over aan het systeem om allerlei lapwerk te verrichten via maatregelen (*toeslagen, subsidies, enzovoort*) die het probleem NIET oplossen maar eerder versterken.

Voorbeeld: subsidies land- en tuinbouw

Nog een goed voorbeeld is te vinden in de landbouw en veeteelt: Door het opzetten van een systeem van subsidies creëert het systeem dat boeren kiezen voor het verbouwen van producten en het houden van vee dat leidt tot subsidies. Gevolg daarvan is, dat een overschot ontstaat aan die producten/vee en een tekort aan andere producten/vee, die dan weer tegen hoge prijzen uit het buitenland moeten worden geïmporteerd en, wat eigenlijk nog erger is, het tegen lage prijzen beschikbaar worden van slechte voeding (*vanwege de lage kosten van de inferieure ingrediënten*) ten nadele van betere – en duurdere – voeding die gezonder is, waardoor nog meer subsystemen moeten worden opgezet om daaraan het hoofd te bieden.

Zo valt nog bladzijden lang voorbeelden te geven over hoe de maatschappij onmaatschappelijk de verantwoordelijkheid van zich afschuift richting het systeem en het systeem komt met maatregelen die het probleem niet oplossen.

Systemen: impliciete fout

Waarom gaat het dan zo fout als het systeem in actie komt (*i.c. waarom systemen worden opgezet om problemen op te lossen terwijl eigenlijk de maatschappij die problemen zou moeten oplossen*)? Om vrij simpele en basale redenen: het systeem is er op gericht om, met middelen beschikbaar uit de maatschappij (*waarbij, als die middelen onvoldoende blijken, de maatschappij gewoon meer belast wordt en nog meer subsystemen worden ontwikkeld en ingezet*), in wezen een subsysteem van NOODMAATREGELEN op te zetten.

Nadeel daarvan is, dat het systeem van mening is dat het, omdat het geen eigen middelen heeft maar werkt met middelen vanuit de maatschappij, ALTIJD de behoefte heeft om te CONTROLEREN. Immers; er MOET gecontroleerd worden of de regelingen (*goed*) werken, middelen op de juiste plaats komen, enzovoort, en daarom moet het systeem een subsysteem opzetten dat CONTROLEERD.

Aangezien het systeem geen eigen middelen heeft, en het systeem de behoefte heeft (*veelal onder druk van de maatschappij*) om te verantwoorden hoe de middelen vanuit de maatschappij zijn ingezet, moet DAARNAAST een subsysteem worden opgezet dat VERANTWOORDING aflegt (*namens het systeem*).

Daarop volgend, omdat het systeem er altijd vanuit zal gaan dat gebruikers van het systeem oneerlijk zijn en dus fraude zullen plegen (*zonder daarbij te kijken of dat bewuste fraude is of is ontstaan vanuit de gecompliceerdheid van het systeem*), moet uiteraard ook een subsysteem worden opgezet dat er op toeziet dat er geen FRAUDE wordt gepleegd en, daar waar dat wel gebeurt (*alweer: zonder te kijken of dat bewuste fraude is of is ontstaan vanuit de gecompliceerdheid van het systeem*) actie te ondernemen.

Dat laatste subsysteem resulteert direct in een vierde subsysteem dat, bij geconstateerde fraude (*alweer: zonder te kijken of dat bewuste fraude is of is ontstaan vanuit de gecompliceerdheid van het systeem*) te bepalen of en in hoeverre er een STRAFOPLEGGING noodzakelijk of gewenst is.

Dit alles leidt uiteindelijk tot het (*althans in dit voorbeeld*) laatste subsysteem: als leden van de maatschappij in de problemen komen, dankzij de regelingen, dan kunnen die leden van de maatschappij niet aan hun lot worden overgelaten maar moet er een regeling beschikbaar zijn, een subsysteem, dat de betreffende leden van de maatschappij helpt uit die problemen te komen, een PROBLEEMOPLOSSEND systeem (*dat echter niet kijkt naar de basis van het probleem maar juist naar de problemen ontstaan VANUIT het systeem*). Dat, door de wijze waarop systemen werken, een systeem NOOIT probleemoplossend kan zijn (*hooguit pleisters op de wonde kan leveren*) leidt er toe dat gebruikers van die 'probleemoplossende systemen uiteindelijk alleen verder verstrikt raken in de systemen en aanvullend ook nog eens verstrikt raken in de zogenaamde 'probleemoplossende systemen' waardoor per saldo de situatie steeds meer uitzichtloos wordt.

Waarom worden die systemen dan ingezet

Wetende dat het creëren van systemen uiteindelijk niet zal leiden tot oplossingen en het buitenspel zetten van de maatschappij, roept dat de vraag op waarom dan telkens weer systemen worden opgezet.

De oorzaak daarvan is (*veelal*) gelegen in het vanuit EGO acteren van hen die deze systemen opzetten: Ervan uitgaande dat er een probleem is (*wat veelal nog maar de vraag is*) creëert een poppetje een systeem om daar een pleister op te plakken. Het poppetje in kwestie wordt daarvoor hogelijk gewaardeerd want het poppetje heeft immers een probleem opgelost (*niet werkelijk maar daar kijken de andere poppetjes niet naar en zelfs de gebruikers van dat systeem zullen daar, doordat zij afhankelijk zijn geworden van dat systeem, niet naar kijken*).

Naarmate het poppetje in staat blijkt steeds meer (*schijnbare*) problemen op te lossen door het ontwikkelen en starten van systemen, zal het poppetjes steeds meer gewaardeerd worden wat uitmond in hogere posities en meer inkomen. In wezen stimuleert hier het systeem van systemen het ontwikkelen van meer systemen (*met daaraan gekoppelde beloning van de poppetjes die die systemen ontwikkelen*) en groeit het poppetje door naar functies die het poppetje in staat stellen steeds meer systemen te ontwikkelen terwijl het poppetjes zelf ervan overtuigd is dat het poppetje dat doet ten gunste van de gebruikers van die systemen en niet (*meer*) begrijpt dat het poppetje daarmee juist de gebruikers van die systemen steeds afhankelijker maakt van systemen.

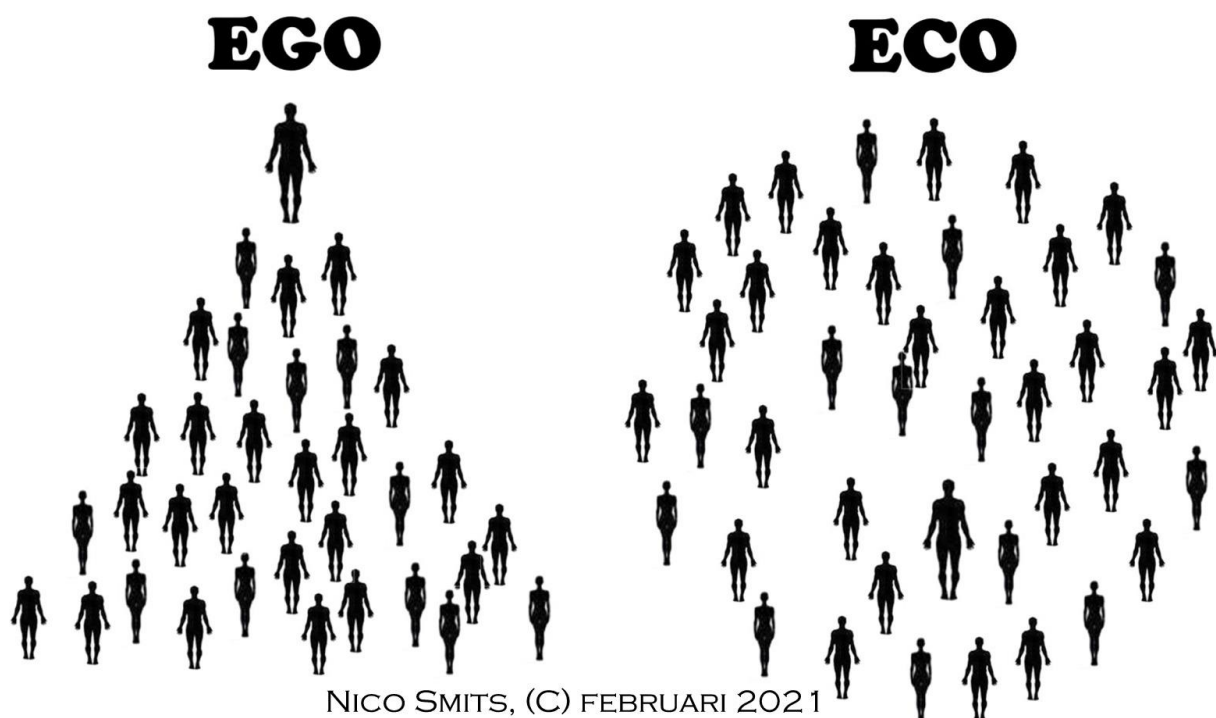
Dit systeem wordt verder bevorderd door het gegeven dat de maatschappij is verworden tot een ik-schappij waarbinnen de maatschappij niet meer de zorg voor de leden van de maatschappij draagt maar die overlaat aan de systemen terwijl de poppetjes die deze systemen ontwikkelen te weinig meer kijken naar de effecten van de door hen opgezette systemen en uitsluitend acteren op basis van de ontvangen beloningen (*ik-schappij*). Dat er, vanuit de poppetjes, doorgaans gewerkt wordt vanuit de beste intenties heet daarmee haar waarde verloren: het uitgangspunt (*het oplossen van problemen vanuit de beste intenties*) verwordt uiteindelijk tot het niet meer kijken naar de problemen op zich maar naar hoe, via het plakken van pleisters op pleisters, er iets ontstaat dat (*schijnbaar*) een soort discutabel evenwicht doet ontstaan waarbij gerapporteerd kan worden dat het 'probleem' is opgelost.

EGO versus ECO

In het bovenstaande wordt gesproken over EGO. Voor de helderheid: In dit document wordt EGO gebruikt als het zichzelf boven alle anderen plaatsen in een driehoek (*plat vlak*). Door het jezelf boven alle anderen plaatsen, wat uiteraard alle andere poppetjes in het systeem voor zichzelf ook doen, is duidelijk dat er geen enkele binding, samenhang, verantwoordelijkheid van het IK (*EGO*) ten opzichte van alle anderen bestaat: de ik-schappij.

Daar tegenover staat het ECO: Het jezelf plaatsen binnen een BOL-vorm (*drie-dimensionaal*), samen met alle anderen, waardoor ongekende mogelijkheden en ontelbare verbindingen en kansen ontstaan waarbij alle leden zich met elkaar verbonden voelen, zich voor elkaar verantwoordelijk voelen en er grote samenhang heerst ten opzichte van alle anderen: de maatschappij.

Als plaatje:

Systemen: gebrekkige/non-communicatie

Als we nu kijken naar de AARD van de verschillende subsystemen, dan zal het niemand verbazen dat de UITVOERING van die subsystemen neergelegd worden bij verschillende partijen (*bijvoorbeeld ministeries, belastingdienst, gemeente, enzovoort*) die onderling nauwelijks met elkaar communiceren en daarbij ook nog eens hun eigen invloed uitoefenen op het subsysteem i.c. de uitvoering ervan zodat al snel de samenhang van die verschillende systemen volkomen ondergesneeuwd raakt onder aanvullende regelgeving waarmee, in principe, sub-sub-systemen ontstaan.

Voor de helderheid: bij dit alles kijkt de maatschappij van een afstandje toe, gaat er van uit dat de systemen de problemen oplossen en voelt diezelfde maatschappij zich – buitenspel gezet door de systemen – in het geheel niet meer verantwoordelijk voor de problemen en in nog mindere mate voor de oplossing van die problemen. En zo zakt de maatschappij steeds verder weg in een ik-schappij die volkomen buiten de systemen (*en daarmee buiten de problemen*) staat en daar geen

enkele binding noch verantwoordelijkheid voor voelt. Sterker nog: de ingezette systemen promoten juist dat de ik-schappij geen onderdeel is van de problemen en dus niets te maken heeft met de systemen.

Effecten systemen

De effecten en de (*bijna desastreuze*) werking van de systemen kunnen we momenteel heel goed zien in de gang van zaken rond het coronavirus en de bijbehorende maatregelen.

Waar de overheid (*een eigen systeem binnen de veelheid van systemen*) bepaald wat goed is (*en wat niet*) voor de maatschappij (*eigenlijk: ik-schappij*), op basis van invloeden en adviezen van organisaties als het RIVM, OMT en WHO (*subsystemen binnen het systeem rond corona*), zonder dat de maatschappij daar invloed op heeft (*en in veel gevallen: zonder dat de maatschappij daar invloed op wil hebben omdat de maatschappij daarmee ook de verantwoordelijkheid overdraagt aan het systeem overheid – en dat ook gestimuleerd wordt vanuit het systeem*) resulteert er in dat binnen de maatschappij 'partijen' ontstaan die elkaar, bijna te vuur en te zwaard, bestrijden en alleen het eigen-gelijk door willen drijven zonder nog open te staan voor andere standpunten en vooral: zonder nog enig respect op te kunnen brengen voor andere meningen en de dragers daarvan.

Nu is, uiteraard, de gang van zaken rond corona niet de eerste keer dat er bijna een loopgravenoorlog woedt maar in deze situatie is wel heel goed te zien hoe de systemen (*waaronder de beleidsmakers*) niet alleen geen aandacht hebben voor de situatie die binnen de maatschappij ontstaat maar er zelfs gebruik van maakt en diezelfde situatie in hoge mate aanwakkert (*naarmate de maat-schappij/ik-schappij onderling meer vecht, kunnen de beleidsmaker vrijer hun gang gaan, volgens de oude Romeinse stelling: Verdeel en Heers*). Dat daarbij het gevaar ontstaat, dat hebben we al gezien in de rellen, dat een klein vonkje het buskruit doet ontbranden, is iets dat het systeem volkomen ontgaat en sterker nog: er hooguit toe leidt dat het systeem meer subsystemen ontwikkeld om die rebellie de kop in te drukken.

Autonomisatie

Kenmerk van systemen is de wijze waarop systemen de neiging hebben in meerdere of mindere mate (*meestal in meerdere mate*) autonoom te worden.

Eenmaal gecreëerd, houden systemen zichzelf in hoge mate in stand en worden steeds zelfstandiger, sterker nog: subsystemen hebben de neiging te ontwikkelen tot systemen en sub-subsystemen hebben de neiging zich te ontwikkelen tot subsystemen. De oorzaak daarvan is gelegen in het gegeven dat, met het autonoom worden, systemen (*subsystemen, sub-subsystemen*) voor diverse taken eigen subsystemen en sub-subsystemen gaan ontwikkelen die volkomen buiten het bereik en de invloed van de poppetjes i.c. de organisaties staan die eerder het systeem hebben ingesteld.

Dat laatste, en de wijze waarop hierdoor het systeem autonoom wordt, is ook de reden waarom eenmaal ingestelde systemen niet (*of nauwelijks*) te beëindigen zijn (*zelfs nauwelijks zijn bij te sturen*); een eenmaal ingesteld systeem blijft bestaan en onttrekt zich aan de invloed van de poppetjes/organisatie die haar heeft ingesteld.

Bijgevolg ontstaat ook het probleem dat niemand, ook niet de poppetjes/organisatie die het systeem heeft ingesteld, nog in staat is het systeem weer te verwijderen, op te heffen, te beëindigen. Ergo zal het geheel aan systemen steeds verder uitbreiden en steeds meer invloed/macht krijgen terwijl de mens, als speelbal van die systemen, steeds meer buiten spel wordt gezet.

Natuurlijk zal hier en daar invloed worden uitgeoefend op een of meer systemen en er wellicht (*vaak marginale*) wijzigingen op worden losgelaten maar dat zal zelden of nooit leiden tot het verdwijnen van een (*individueel*) systeem.

Verkiezingen

Op dit moment staan we aan de vooravond van verkiezingen: de maatschappij kan weer nieuwe volksvertegenwoordigers kiezen en (*tenminste een deel van de maatschappij*) verwacht daarmee veranderingen te bewerkstelligen die mogelijk kunnen leiden tot een andere aanpak.

Niets is minder waar: na verkiezingen zal hooguit blijken dat de poppetjes (*wellicht*) gewijzigd zijn maar ALLE systemen zijn nog op hun plaats en werkzaam en DUS zal er niets veranderen (*zie hierboven onder "Autonomisatie"*).

De (*eventuele*) nieuwe poppetjes worden direct opgescheept met een bolwerk aan systemen waar ze op geen enkele wijze verandering in kunnen aanbrengen als de maatschappij haar verantwoordelijkheden blijft afschuiven.

Dat klinkt bijna als een doemscenario en helaas valt er niet veel anders te concluderen dan dat het dat ook (*in de basis*) wel is.

Zolang de rotte basis niet wordt opgeruimd, kan niemand (*ook nieuwe poppetjes in de regering niet*) de systemen veranderen of nog beter: afdanken.

Prijs

Nu denken alle gebruikers van systemen (*en zelfs de ontwikkelaars van systemen*) dat al die systemen GRATIS zijn.

Niets is minder waar; elk systeem dat wordt ingesteld moet worden betaald en de rekening die daarbij ontstaat wordt voorgelegd aan de maatschappij in het geheel (*en bij een aantal systemen zelfs individueel aan alleen de gebruikers*).

Poppetjes/organisaties die systemen instellen beschikken zelden over 'eigen' geld (*neem bijvoorbeeld de overheid die geen eigen middelen heeft maar die middelen HAALT bij iedereen, en alle bedrijven, die valt/vallen onder die overheid*), terwijl het systeem uiteraard wel geld kost.

Om die kosten te kunnen voldoen (*en bijvoorbeeld om die subsidies en toeslagen te kunnen uitkeren*) haalt de insteller van het systeem geld op bij een ieder waarop het systeem van toepassing is of zelfs bij elke 'onderdaan'.

De prijs die betaald moet worden, is uiteraard veel hoger dan hetgeen de insteller i.c. het systeem uitkeert omdat de organisatie van het systeem (*de poppetjes binnen het systeem en eventuele subsystemen en sub-subsystemen*) ook betaald moeten worden.

Dat maakt, dat het veel goedkoper zou zijn voor de maatschappij om zelf de problemen op te lossen (*omdat dan al die toegevoegde kosten niet bestaan*) in plaats van het laten oplossen (*voor zover dat daadwerkelijk plaats vindt*) van problemen middels systemen. Juist doordat de maatschappij is geworden tot ik-schappij, lukt het niet meer om zonder systemen problemen op te lossen en is de enige keuze de, in toenemende mate kostbare, systemen actief te maken. Schijnbaar voordeel hierbij voor de ik-schappij is, dat de ik-schappij daarmee ook geen verantwoordelijkheid meer draagt voor die oplossingen (*en voor de leden van de maatschappij die noodzakelijkerwijs zijn aangewezen op die systemen*) terwijl gelijktijdig het nadeel ontstaat dat de gehele ik-schappij steeds sterker

individualiseert en de individuele leden van de ik-schappij steeds minder verantwoordelijkheid voelen voor hun mede leden van de maatschappij.

Is er dan geen verandering mogelijk

Zeker wel maar die verandering moet vanuit individuele personen, ongeacht of ze binnen de systemen (*als 'luis in de pels'*) of buiten de systemen (*als dissident*) functioneren, worden geïnitieerd. Naarmate steeds meer personen inzien dat het bolwerk van systemen, zoals het nu is ontstaan, niet werkt en hun hart, hun gevoel, hun intuïtie, gaan volgen, zal uiteindelijk, en helaas zal dat heel lang duren, een verandering ontstaan. Probleem daarbij is, dat diezelfde personen maar al te gemakkelijk stuk lopen, te weinig verandering zien en opgeven, dusdanig tegengewerkt worden dat ze het opgeven of zelfs gedwongen worden te stoppen met tegenwerking.

Helaas hebben de systemen die nu in gebruik zijn, enorm veel subsystemen en sub-subsystemen ter beschikking om personen, die wel willen werken aan verandering (*de 'luizen in de pels en de dissidenten, wat de systemen betreft*), te dwingen in het gareel te lopen en de systemen te blijven volgen. De kleine, maar hopelijk groeiende, groep personen die 'wakker zijn geworden' en verandering nastreven, ook al zal dat langzaam en moeizaam gaan, moet hierbij de uitdaging aangaan om niet alleen vol te blijven houden maar vooral ook 'bij zichzelf te blijven', te accepteren DAT het langzaam en moeizaam zal gaan, en daarmee uiteindelijk een aanzet te geven om een betere wereld (*ook al zal zich dat vooralsnog beperken tot delen van de maatschappij*) door te geven aan volgende generaties.

Het werk (*lees: idealisme*) ligt er en het zal veel energie kosten om uit te voeren maar het resultaat zal overeenkomstig zijn, althans: dat is wat ik verwacht van de toekomst.

Nico Smits, © 21-2-2021